

Het filmpje

Ik trok de stoel bij en ging zitten. Hij knarste en in de doodstille kamer, waar behalve de wiebelige stalen tafel en de twee stoelen niets stond, klonk het alsof hij diepe krassen in het linoleum maakte. Maar dat was natuurlijk niet zo. Deze vloer was erop gemaakt bloed, leugens, tranen en ruwe behandeling te verdragen en het leek alsof dat alles er diep in doorgedrongen was, terwijl er toch ook een duidelijke lucht van schuurmiddel in de kamer hing.

Ik wachtte, sloeg mijn benen over elkaar en legde mijn handen op mijn knieën. Normaal gesproken zou ik mijn mobieltje hebben gepakt om de krant te lezen of mail te checken; ik kan niet goed tegen improductieve tijd, rijen, metroritten, buiten rechtszalen op uitspraken zitten wachten. Maar ik moest het ermee doen, ik kon hier niet met mijn telefoon zitten pielen, niet in de verhoorruimte in het arrestantenlokaal van bureau Huddinge. In arrestantenlokalen mag je je mobiel eigenlijk niet bij je hebben, laat staan hem aan hebben. En je mag hem al helemaal niet gebruiken.

Zeven minuten zat ik zo, heel stil, en ik probeerde nergens aan te denken, alleen te ontspannen en in een soort meditatieve toestand te verzinken. Mijn cliënt kon elk moment komen, maar ik had geen horloge om en hierbinnen bestond geen tijd: geen klok aan de muur. Ik wilde me niet eens bewegen, want ik had het onbehaaglijke idee bekeken te worden. In sommige verhoorkamers had je bewakingscamera's, maar hier zag ik niet van die ronde vissengogen die zo vaak uitke-

ken over de openbare ruimtes waar ik normaal gesproken verbleef.

Het werkte niet. Voor mij werkt het bijna nooit. Ik denk te makkelijk aan het feit dat ik denk en dat is nu net wat me het meeste stoort, die bewustmaking.

Ons weekendje buiten de stad, twee dagen geleden. We hadden bladeren geharkt en de bloembedden gereedgemaakt, John en Joel waren bang geweest voor de mieren die omhoog krioelden in het zand van de zandbak die ik had gemaakt, maar Isabella kon het niks schelen; ze begreep vast niet goed wat dat voor diertjes waren. De zandbak is het enige in mijn leven wat ik ooit van de grond af heb opgebouwd, ik heb elke plank geschuurd en geolied, de constructie uitgedacht, hem vastgezet in de grond, alles aan elkaar getimmerd en het zand erheen gereden. Hij ziet er beroerd uit.

Daarna hielpen de kinderen ons om de bladeren in de zachte, groene stoffen zakken te stoppen die we bij de boerderij hadden gehaald en ik sleepte ze zelf het bos in naar de grote afvalhoop verderop. We zullen die hoop nooit verbranden, hij ligt te dicht bij de bomen, en ik vroeg me af hoe lang het de natuurlijke processen zou kosten om de bladeren, takken en het onkruid af te breken, ze te laten wegrotten en op te laten gaan in de vegetatie en de aarde, een onderdeel te vormen van een kringloop waar ik met mijn levensstijl voor eeuwig buitensta.

We gingen met John en Joel op ontdekkingsstocht terwijl Isabella in de wagen lag te slapen en ze vonden ieder negen stokken. Sommige stelden pistolen voor en andere laserswaarden en ze moesten allemaal mee naar het huis en later ook naar de stad.

Nadat we de stokken in de achterbak hadden gelegd, wilden ze een film zien, maar toen de tweeling zich voor de televisie installeerde, had ik het gevoel dat ik mijn vaderschap verwaarloosde, dat ik me onttrok aan een verantwoordelijkheid

waar geen compromissen over te sluiten waren. Alsof ik mezelf bedonderde, en de rest van de wereld nog veel meer, door te doen alsof ik een betrokken vader was.